

Nợ Tình

Lê Mộng Hùng

Lời mở đầu: Người ta thường nói dân Công Chánh mình là bê tông cốt sắt, bê tông đá nhựa, sỏi đá khô khan v.v... nhưng theo tôi nghĩ thì khóa tôi thật là ười ất, là lướt, đó là mới điểm danh có 12 tên ở Bắc Cali, Canada, Illinois và Louisiana mà thôi. Thi sĩ thì có TTT; ca sĩ thì có THT; nhạc sĩ chơi violin, piano, guitare, đàn cò, đàn ma thì có VNC, LTT, HDL, PVT, LND; đấu sĩ (đấu hót) thì có NDT, LMH, LND; tình sĩ thì nhiều lắm tôi không dám khai tên sợ bể đĩa; tiến sĩ thì có LTT; liệt sĩ thì chưa có; xác xuất sĩ để áp dụng tại những nơi như: Reno, Las Vegas chẳng hạn thì có NVD, TBQ; ngầm thì sĩ thì có LMH; văn sĩ thì có HTG; văn tếu sĩ thì có LND; nhưng văn tình sĩ (văn sĩ viết truyện tình) thì chưa có nên hôm nay tôi liều mạng viết bài Nợ Tình này may ra được xếp vào loại văn tình sĩ chẳng đồng thời cũng để chứng tỏ là dân CC mình cũng là lướt, ười ất như ai vậy.

Tôi gặp nàng một buổi chiều hè 68 khi đi thăm một người bạn bên Gia Định. Lâu quá không đi thăm người bạn này nên khi tới ngã ba một hẻm sâu tôi còn đang phân vân không biết phải rẽ bên tay phải hay tay trái thì thấy nàng từ trong hẻm bên tay trái đi ra. Nàng mặc quần đen, áo bà ba trắng, tóc để ngắn. Trông nàng thiệt ngây thơ, thiệt mộc mạc, thiệt đẹp, vẻ đẹp thuần khiết của một người con gái đang tuổi dậy thì. Tôi đánh bạo hỏi nàng:

- Xin lỗi cô, cô có biết nhà giáo sư X dạy Anh văn đi lối nào không?

- Em biết. Nhà giáo sư X ở cách nhà em ba căn. Ông đi theo em, em chỉ cho.

- Xin lỗi cô tôi tên Hoài, còn cô?

- Em có cả thấy ba tên nhưng em thích nhất tên Thu. Mùa thu quyến rũ.

Truyện qua truyện lại nàng cho tôi biết là còn đi học, cuối năm thi tú tài 1, nhưng nàng muốn thôi học để đi làm.

- Nếu cô thiệt sự muốn đi làm tôi có thể giúp được. Ngày mai nếu cô có rảnh mời cô đi ăn trưa lúc đó chúng ta sẽ bàn tiếp. Nàng sẽ

gật đầu nhận lời.

Lúc đó cũng vừa vặn tới nhà người bạn của tôi. Chúng tôi chia tay và hẹn gặp lại ngày hôm sau vào lúc 12 giờ.

Như đã hứa, trưa hôm sau tôi lái xe sang đón nàng đi ăn. Gần tới đầu hẻm đường vào nhà nàng tôi đã thấy nàng chờ tôi ở trạm xe buýt rồi. Nàng mặc jupe trắng, đi giày cao gót, đeo kính dâm, trông vừa mộc mạc, vừa duyên dáng, nhưng có vẻ người lớn hơn hôm qua. Tôi vòng xe sang chỗ nàng đứng, xuống xe mở cửa và mời nàng lên xe.

- Ông cũng galant nhỉ. Đây là lần đầu tiên em được người ta mở cửa xe đó.

Tôi chỉ mỉm cười và hỏi nàng thích ăn cơm gì: Việt, Tây hay Tàu.

- Ông mời em thì ông quyết định đi. Để ông quyết định, nếu ngon thì em khen, còn nếu dở thì em bắt đền, bắt ông dẫn đi ăn nữa.

Hôm đó tôi đưa nàng vào Tân Lạc Viên trong Chợ Lớn ăn. Đưa thực đơn, tôi hỏi nàng thích món gì:

- Bún. Em thích bún thiệt đó, khi thấy tôi trở mắt nhìn nàng.

- Tưởng gì chứ bún thì tôi có thể mời cô suốt đời được. Rồi tôi kể ra một lô bún như bún riêu, bún ốc, bún thang, bún mọc, bún chả, bún vịt sáo măng, dấm vịt...

Nghe xong, nàng lắc đầu quây quây và nói:

- Em thích bún nước lèo và bún mắm cơ.

Cuối cùng tôi phải một mình quyết định: vậy cá nấu cua, gà hấp muối, sò huyết và mì xào hẹ trắng. Tuy không phải là bún nhưng nàng có vẻ ngon lành, không khách sáo và có vẻ rất thưởng thức hai món vậy cá và sò huyết.

Trong khi ăn tôi hỏi nàng về gia cảnh thì nàng cho biết nhà cả thấy có sáu anh chị em và nàng là út. Các anh chị đều đã có gia đình. Mẹ nàng mất sớm và hiện nay nàng đang ở với cha già. Quê nàng ở Bến Tre nhưng cả gia đình đã dọn lên ở Saigon khi nàng còn nhỏ. Gia đình nàng khi xưa cũng rất khá giả nhưng nay thì cũng đủ ăn. Là út nên nàng được cha già chiều chuộng và thương yêu rất nhiều và nàng cũng rất thương mến cha nàng. Cũng vì vậy nàng muốn ra đi làm để có thể giúp cha già một phần nào. Nàng cũng cho tôi biết là không biết tí gì về đánh máy hoặc kế toán cả.

- Với sức học của cô xin làm thư ký thì không khó gì nhưng cô cần phải đi học một khóa cấp tốc về đánh máy.

Nàng nhìn tôi ngần ngừ có lẽ nghĩ tới học phí đánh máy hàng tháng. Thấy vậy, tôi liền nói tiếp:

- Hay cô nhận tôi làm anh nuôi đi tôi sẽ lo đầy đủ cho cô. Nhà tôi chỉ có năm anh em trai mà thôi nên tôi rất thèm có một người em gái để thương yêu, để tâm sự.

- Không được. Em không chịu vì ông không có em gái tức là ông không có kinh nghiệm để thương yêu và chiều chuộng em gái.

- Nếu cô không chịu thì thôi. Hay là thế này vậy, tôi cho cô vay mai này ra đi làm cô

trả nợ tôi sau, cô chịu không?

- Chịu thì chịu nhưng với điều kiện ông phải xin được việc làm cho em cơ. Còn nếu không thì ông ráng chịu, ông có chịu không?

- Chịu, nhưng lúc đó cô phải trả vốn lẫn lời đó. Ngoài ra tôi còn hai đề nghị nữa:

- Cho tôi gọi cô bằng em và xưng anh. Còn cô thì gọi tôi bằng anh thay vì bằng ông cho thêm thân mật.

- Em bằng lòng đề nghị 1, còn đề nghị 2 thì để cho em suy nghĩ lại.

Hôm đó, trước khi chia tay, sau khi xuống xe nàng thò đầu vào xe nhìn tôi mỉm cười và nói:

- Cám ơn Anh, em về. Tiếng anh nghe thiệt ấm và thiệt ngọt ngào.

Sau đó, vài ba ngày tôi gặp lại nàng một lần. Đi chơi với nàng tôi thấy thiệt nhẹ nhàng, thiệt thoải mái, không phải giữ ý, không phải khách sáo.

Cho tới một hôm, có lẽ cũng cả hai tháng sau khi gặp

nàng, tôi tới đón nàng đi ciné. Hôm đó tôi chờ nàng từ 12 giờ cho đến 12 giờ rưỡi không thấy nàng đâu cả. Lòng dạ tôi thấy bồn chồn quá vì từ trước tới nay nàng rất đúng hẹn. Vừa định mở cửa xe vào kiếm nàng thì tôi thấy nàng từ trong hẻm đi ra. Lên xe nàng nói:

- Xin lỗi anh, em phải lo xong cơm nước cho ba em nên ra muộn, anh đừng buồn em nhé.

- Không, anh không buồn em đâu, nhưng anh lo quá không biết em có làm sao không, có đau ốm gì không.

- Em đâu có sao đâu. Thôi anh cười lên đi, chốc nữa anh muốn bắt đèn gì em sẽ đèn cho.

Vào rạp hát, sau khi đèn tắt, tôi quay sang nàng và nói:

- Anh muốn bắt đèn một cái hôn.

Nàng không nói gì cả nhưng nép đầu vào vai tôi, ngừng mặt lên nhìn tôi rồi từ từ nhắm mắt lại. Tôi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên

môi nàng. Tôi thấy nàng khẽ rùng mình rồi lấy tay vít cổ tôi xuống. Hương thơm từ đôi môi nàng tỏa ra làm tôi ngây ngất. Tôi hôn nàng không phải một lần, không phải hai lần mà cả chục lần. Một lát sau nàng đẩy nhẹ tôi ra và nói:

- Anh ăn gian quá, anh xin có một cái mà sao anh hôn em liên miên bất tận vậy.

- Đàn ông ai cũng tham cả, thế em có muốn bắt đền lại anh không?

Nàng nguyền tôi một cái rồi quay mặt nhìn lên màn ảnh. Tôi sẽ nắm lấy tay nàng. Độ 15 phút sau nàng nói nhỏ vào tai tôi:

- Em yêu anh. Ôm em, hôn em nữa đi anh.

Hôm đó chúng tôi đã làm giàu cho ông chủ rạp ciné. Đèn bật sáng chúng tôi ra về mà không biết là đã xem phim gì nữa. Ra khỏi rạp tôi rủ nàng đi ăn mì. Trong lúc ăn tôi hỏi nàng tại sao lại yêu tôi và yêu tôi từ hồi nào.

- Anh không bỏ trai cho lắm nhưng được cái galant, bay bướm, biết nhậu, biết nhảy đầm, biết chiều em và đứng đắn nữa. Trong suốt hai tháng nay anh lo cho em đủ thứ mà không lúc nào anh nói bóng nói gió hoặc anh tán tỉnh em lấy một câu nữa làm em tưởng anh coi em như em gái thiệt. Nay chắc anh đã hiểu tại sao cách đây hai tháng em không chịu nhận làm em gái anh rồi chứ gì. Nếu nhận rồi bây giờ lại yêu nhau thì kỳ quá. Còn yêu anh từ hồi nào em cũng không rõ nữa vì mỗi ngày nó đến một tí. Nhưng theo em cũng cả tháng nay rồi vì từ một tháng nay mỗi khi chia tay, em thấy bịn rịn lạ lùng, mới gặp đấy mà đã muốn gặp nữa rồi. Còn anh, anh yêu em từ hồi nào.

- Nói ra em đừng cười nhé. Anh yêu em từ hôm đầu tiên gặp em đó. Hồi đó anh vừa dứt tình với một người đàn bà thiếu chung thủy với anh. Hôm đó khi mới gặp em, thấy em thiệt hồn nhiên, thiệt ngây thơ, với cái mũi dọc dừa, với đôi môi hồng, với làn mi cong, với đôi mắt trong như nước hồ thu, hôm đó anh đã nguyện là sẽ đeo đuổi em cho bằng được vì anh biết chắc là sau nếu chúng mình

có yêu nhau em sẽ một lòng một dạ với anh.

Rồi mùa hè qua mùa thu tới. Hôm đó còn hai ngày nữa là tôi phải nhập ngũ theo học lớp khóa sinh dự bị sỹ quan khóa 8/68. Hôm đó, sau khi ăn sáng, nàng đòi tôi đưa nàng tới nhà tôi ở để xem nếp sống của tôi ra sao. Hồi đó tôi thuê chung một căn nhà với một người bạn cùng sở. Ban tôi hôm đó đi làm còn tôi được nghỉ vì sắp lên đường nhập ngũ. Hôm đó, nàng rầy la tôi đủ thứ nào là quần áo, giày vớ thay ra thì thút nút dưới gầm giường hôi rình. Còn bát đĩa thì có lẽ cả tháng cũng không rửa. Rầy la xong rồi nàng cũng thu dọn lại cho tôi thiệt là ngăn nắp. Hôm đó chúng tôi quần quít nhau suốt ngày. Cuối cùng nàng đã yêu tôi và đã cho tôi trọn vẹn với tất cả đam mê và tình yêu duy nhất. Trước khi ra về nàng hỏi tôi:

- Anh có biết em còn vị thành niên không mà anh dám dụ em. Bộ anh không sợ à?

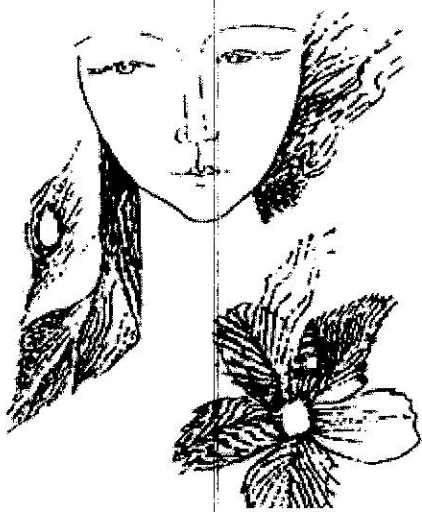
Tôi định nói là không biết ai dụ ai nữa nhưng nếu nói như vậy tôi ăn đòn là cái chắc nên tôi chỉ cười mà nói:

- Yêu em quá rồi còn sợ gì nữa.

Thiệt ra hồi đó nếu ở bên Mỹ thì cũng hơi sợ nhưng bây giờ tôi cũng coi như pha. Cứ việc mượn luật sư là xong. Trong kỳ bầu cử Tổng Thống vừa qua mỗi lần đếm phiếu lại là một lần phiếu gia tăng. Tuổi của nàng cũng vậy cứ đếm riết là từ vị thành niên rồi cũng ra thành niên mà thôi. Đối để quá thì luật sư sẽ xin Tòa cho đếm bằng tuổi ta thay vì bằng tuổi tây vậy [Ở Việt Nam nhiều nơi tuổi ta hơn tuổi tây tới hai tuổi].

Tới đây tôi tưởng là xong ai ngờ nàng phán cho tôi ba điều còn nặng hơn Triệu Minh phán cho Trương Vô Kỵ trong truyện Cô Gái Đồ Long nữa. Nhất là ba điều này phải thi hành ngay lập tức:

1. Em dành cho anh trọn vẹn, em là người đàn bà của anh rồi, vậy từ nay anh có trách nhiệm phải lo cho em đầy đủ không được thiếu

sốt một chút nào cả.

2. Anh không được viện cớ thiếu cái nợ thiếu cái kia mà đi lang bang vừa bệnh hoạn lại vừa tốn tiền.

3. Còn người đàn bà mà anh bảo là anh dứt tình hai tháng trước khi gặp em đã là quá khứ rồi em không chấp nhất chuyện đó. Nhưng nếu em biết anh còn lén phét nữa là anh có chuyện đó. Như anh đã từng nói là tình yêu phải trọn vẹn không chia sẻ thì em cũng vậy em chỉ muốn anh là của riêng em mà thôi. Té ra là nàng cũng biết ghen.

Hai hôm sau tôi lên đường nhập ngũ. Những ngày cuối tuần cấm trại, nàng đều lên thăm tôi với đầy đủ thức ăn như: giò lụa, chả quế, bánh mì, bánh dày, bánh giò. Ăn những miếng giò lụa, những miếng chả quế do chính tay nàng cắt và dứt cho tôi thiệt là tuyệt vời so với những bữa cơm “nhà bản” và những tô phở chín “ruồi”. Buổi sáng, để kịp bán cho khóa sinh, nhà hàng đã bày sẵn ra cả trăm tô phở chỉ việc chan nước nữa là xong. Hàng trăm con ruồi tha hồ làm mưa làm gió, nhào lộn, phóng lên, đáp xuống và cuối cùng là rớt xuống những tô phở vừa được chan nước leo. Nói đến ruồi, tôi lại nhớ tới những năm đi làm cố vấn tại những nước chậm tiến. Những buổi chiều ngồi nhậu whiskey soda với đồng nghiệp, nhìn cách uống của họ là có thể đoán được thâm niên của họ. Người nào đổ ly rượu đi khi ruồi rớt vô là dân mới vào nghề, người nào vớt con ruồi vớt đi rồi tiếp tục uống là dân có được đôi năm thâm niên còn người nào uống luôn cả ruồi là dân kỳ cựu trong nghề.

Rồi 9 tuần cũng qua mau. Chúng tôi cũng tốt nghiệp khóa lính không ra lính, quan không ra quan [khóa sinh dự bị sỹ quan mà] và được biệt phái về nhiệm sở cũ.

Khi đó nàng cũng vừa học xong khóa đánh máy và cuối cùng tôi cũng xin được cho nàng vào làm việc tại Bộ Công Chánh.

Chúng tôi chung sống với nhau như vậy tổng cộng là bảy năm. Bảy năm trời chỉ biết yêu nhau, chỉ thấy những cái đẹp của nhau, không lời qua tiếng lại, bảy năm trời tuyệt vời mà nàng đã ban cho tôi. Buổi sáng tôi xuống Bộ đi ăn hủ tiếu với nàng. Buổi trưa thì ăn mì tóc tiên ở đường Trần Hưng Đạo hoặc

cơm Tây ở Chợ Cũ. Ngày nghỉ thì, muốn cơm Tây thì thiệt thì La Cave, muốn cơm Tàu thì Tân Lạc Viên hoặc Diamond, muốn cơm Việt thì Thủ Đức hoặc Bình Điền, muốn ciné thì rạp Rex, Đại Nam hoặc Casino. Còn muốn đi nhảy thì Văn Cảnh, Maxim hoặc Tour d'Ivoire.

Nàng đã cho tôi 7 năm tuyệt vời và đáng nhẽ tôi còn có thêm 25 năm tuyệt vời nữa nhưng tôi đã để mất, để rồi ngày nay phải ôm một mối hận tình.

Ngày 26 tháng 4 năm 1975 tôi cùng nàng đi ăn trưa và hẹn sẽ gặp lại ngày hôm sau. 5 giờ chiều hôm đó, một Thiếu tá Hoa Kỳ chỉ huy chiến dịch C 141 cho tôi biết lối 7 giờ tối, tôi có thể vào sân bay Tân Sơn Nhứt để đi Guam rồi vào Hoa Kỳ. Lúc đó tôi còn đủ thì giờ sang Gia

Định đón nàng cùng đi. Nếu vì cha già mà nàng không đi thì ít nhất tôi cũng đã làm tròn trách nhiệm. Nhưng không, tôi đã bỏ ra đi một mình để rồi 25 năm qua tôi luôn luôn bị ám ảnh bởi những chữ “Vô Trách Nhiệm” và “Nợ Tình”. Câu “từ nay anh có trách nhiệm phải lo cho em đầy đủ” vẫn luôn luôn ám ảnh tôi. Nợ tiền thì rất dễ trả chỉ việc nhịn ăn, nhịn uống hoặc đi làm OT, hoặc đi làm hai job là xong ngay. Còn món “Nợ Tình” làm sao trả đây. Principal là bao nhiêu và interest là bao nhiêu. Và trả gì, ngày nào đáo hạn. Người nhận có chịu nhận không.

Tôi hy vọng bài này theo LTAHCC gửi đi năm châu một ngày nào đó sẽ đến tay nàng và nàng sẽ liên lạc lại với tôi.

Nếu nàng còn độc thân tôi sẽ làm như người đàn ông trong phim Bonjour Tristesse của Francois Sagan sau khi đã làm cả trăm điều lỗi rồi chỉ việc trở về quê xuống chân vợ xin lỗi là mọi chuyện sẽ êm xuôi ngay. Tôi cũng sẽ quỳ xuống để xin lỗi nàng và đồng thời cũng xin cưới nàng làm vợ nữa. Tuy tôi đã về hưu rồi nhưng so với cụ Nguyễn Công Trứ tôi còn trẻ hơn nhiều. Hồi đó, khi đi hát cô đầu, bị giai nhân truy về tuổi tác, cụ bèn nói:

- Ngũ thập niên tiền nhị thập tam, nghĩa

là năm mươi năm về trước anh mí còn 23. Còn tôi thì cũng 23 nhưng là tứ thập niên tiền (bốn mươi năm về trước). Trẻ hơn cả 10 tuổi.

Với tiền hưu, tiền an sinh xã hội, tiền 401K tôi sẽ cùng nàng vân du tứ hải để đền bù lại 25 năm xa cách vừa qua.

Nếu nàng đã có gia đình rồi thì tôi phải làm sao? Tôi sẽ không bao giờ làm những điều như 4 câu thơ TTKH tân thời sau đây:

Nếu biết rằng em đã có chồng

Dại gì mà nghĩ thế là xong

E-mail cứ viết, phon cứ gọi

Cũng có ngày em ly dị chồng

Tôi sẽ chúc cho hai người được trăm năm hạnh phúc. Tôi hy vọng hai người cho tôi được coi hai người như em của tôi. Nhưng tôi sẽ nói riêng với nàng là lòng tôi đối với nàng ngày xưa sao thì bây giờ vẫn vậy. Một sỹ quan Pháp có viết một câu "Le temps efface tout mais n'efface pas les souvenir". Câu này theo tôi nghĩ chỉ đúng có một nửa mà thôi. Có thể thời gian sẽ xoa dịu những vết thương nhưng tuyệt đối không bao giờ xóa nhòa được tình của tôi đối với nàng, vì đối với tôi thì kỷ niệm xưa còn đó và tình cũ vẫn còn đây.

Và nếu tôi không được tin gì của nàng thì tôi phải làm sao? Chắc tôi phải chờ tới kiếp sau vậy. Phải kiếp sau tôi sẽ đi kiếm nàng để trả lại món nợ tình cả vốn lẫn lời. Hiện giờ tôi còn giữ ba tấm hình của nàng. Một tấm hình bán thân nàng tặng cho tôi với câu đề tặng:

- "Cho Hoài tất cả đam mê và tình yêu duy nhất" và hai tấm hình chụp chung vào hai đêm Giáng Sinh tại vũ trường Tour d'Ivoire. Một tấm mặc áo dài mouselline đen và một tấm mặc áo dài trắng có hoa mầu bleu marine. Với ba tấm hình này tôi sẽ đưa lên mạng lưới để kiếm nàng. Một năm, hai năm, năm năm hay mười năm thế nào tôi cũng gặp lại nàng để nối lại mối tình dang dở năm xưa.

TB. Thu em, nếu đọc được bài này xin em viết cho anh một lá thư gửi về địa chỉ LTAHCC hoặc gọi điện thoại cho anh. Nhớ em nhiều.

Hoài Thu - LMH
Mùa Đông 00-01

T h o

NHỚ QUÊ NHÀ

*Chợt nghe ai nhắc tên làng cũ
Cảm xúc trong ta nổi nhớ nhà
Cứ ngỡ cuộc đời trên xứ lạ
Làm mình quên lãng chốn quê xa*

*Tiếng gọi thân thương êm dịu quá
Vọng lại trong ta mối cảm hoài
Như tiếng chân ai quen thuộc ấy
Như lời thỏ thẻ của người yêu*

*Chợt thấy trong tranh thành phố cũ
Lòng buồn nhớ lại nẻo đường xưa
Đường đi về sớm nắng chiều mưa
Đường hò hẹn, đón đưa, tình tự*

*Chợt thấy trong phim giòng sông cũ
Gợi buồn nhớ lại bến phà xưa
Nhớ những ngày lồng lộng gió mưa
Sông nước mênh mông sâu biệt xứ*

*Chợt thoáng nghe hương loài hoa cũ
Chạnh lòng nhớ tới cảnh vườn xưa
Đêm về đứng tựa bên song cửa
Chờ đón ngọt ngào hương gió đưa*

*Làng cũ
Đường xưa
Hương gió thoảng
Vật vô tri, mi có hồn chăng?
Quyến luyến trong ta làm thương nhớ
vô vãn*

Nguyễn Đắc Khoa

Ghi chú: Hai câu cuối của bài trên được cảm tác từ hai câu thơ trong bài thơ "Milly ou La Terre natale" của thi hào Pháp Alphonse de Lamartine (1790 - 1869):

*Objets inanimé, avez vous donc une âme
Qui s'attach à notre âme et la force d'
aimer?*